

Adele
Ralish

STŘÍPKY
ze Sydney

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Adele Ralish © 2018

Skleněný můstek s.r.o. © 2018

ISBN 978-80-7534-207-2

OBSAH

Nejkrásnější dárek

Prokletá Blondýna

Prolog

1.

2.

3.

4.

Epilog

Valentýn pro Karthera

Nejkrásnější dárek

Vánoční zázrak v Sydney

Před deseti lety odešel bojovat za svou vlast a blaho rodiny.

Před deseti lety ztratil to nejcennější, co měl.

Karther přišel o jedinou ženu, kterou miloval a o níž si myslel, že s ním bude napořád.

Osud mu ukázal, jak šeredně se mýlil a Monicu srazil opilý řidič při cestě na poštu. A za celých deset let své služby se o tom nedozvěděl. Žil v neutuchající zuřivosti protkané pocitem zrady.

Každý den se sám sebe ptal, proč mu nenapíše. Slíbila to. Přísahala mu. A pak, těsně před tím, než ho kvůli jeho zraněním měli poslat domů, přišel dopis.

Nebyl však od Monici a když si pročetl na stroji psané řádky, co mu napsala jeho matka, neudržel slzy. Jediná žena, kterou miloval, ležela deset let v kómatu, protože mu šla poslat dopis.

Zničilo ho to natolik, že se stal zahořklým mužem, který mluvil jen o potěšení ženského klína a utahoval si z lásky. Jenže i když uplynulo už pět let od té chvíle, kdy se vrátil, každý měsíc, týden a zvláště pak na svátky, sedával u její postele a obdivoval svou spící krásku.

A teď, když jeden z jeho nejlepších přátel propadl stejnému prokletí, které Karthera vázalo už patnáct let, by mohl hrdě říct, že má zlomené srdce.

Bylo dvanáctého prosince, když mu doktoři oznámili, co chystají. Bylo přeci zbytečné držet při životě člověka, který je prakticky dýchající mrtvolou. Alespoň podle nich.

Karther prošel sterilně bílou chodbou a zastavil se u posledních dveří. Zaklepal na dřevěnou desku a vešel. Bylo to zbytečné, ale stejně doufal, že jednou, snad, ho pozve znovu dál.

Pohledem při vstupu okamžitě sjel k bíle povlečené posteli a ženě, která v ní ležela. Její kůže měla téměř totožný odstín, jako povlečení, ale ty nádherné a dlouhé jahodově blond vlasy zářily zdravím a životem. Kdyby otevřela oči, uviděl by nejmodřejší barvu na planetě a až by se usmála, její rty by se zbarvily do růžova. Teď jí z nich trčela jedna z mnoha hadiček a trubek, co ji udržovaly naživu.

Přesto došel po kropenaté laminátové podlaze až k posteli a usedl na černou plastovou židli vedle ní. Natáhl se pro ruku své milované a políbil ji na klouby.

„Ahoj, lásko,“ zašeptal potichu, „jak ses dneska měla? Věřila bys, že se Ethan opravdu zamiloval? Až se probudíš...“ Musel spolknout knedlík v krku. „Až se probudíš, představím vás. Musíš poznat Tabitu, určitě si ji zamiluješ. Málem bych zapomněl,“ narovnal se a zašátral v kožené bundě. Pak vytáhl malou krabičku a postavil ji pod umělohmotný stromek, který donesl před týdnem. „Koupil jsem ti dárek. Otevřeš ho pak sama a doufám, že mi řekneš ano.“ Zasmál se.

„Jsem pitomej. Měl jsem ti ho dát už před patnácti lety, ale bylas tak mladá. Počkal bych na tebe. A tys čekala celou tu dobu na mě. Jakej osmnácti letej idiot se zamiluje do patnáctileté holky?“ Pohladil ji po bledé a chladné tváři.

„Možná jsem idiot, ale pořád, opravdu pořád, tě miluju. Jsi stejně krásná, jako když jsem tě opouštěl. Nemáš jedinou vrásku. Vlasy ti za tu dobu hodně dorostly a jsou pořád nádherný, jako tenkrát, když ses se mnou hádala, že si je ostříháš na ježka, jako jsem to měl já, pamatuješ?“

Pohledem přejel po propadlém lidském těle. „Jenom si zhubla, ale to napravíme. Budu ti vyvařovat a rozmazlovat tě,“ musel se trhavě nadechnout, když ucítil příval slz. „Nakoupím ti tolik čokolády, kolik jen v obchodech je. A taky... taky tě nechám zařídit můj – ne, náš – dům.“

„Chodím pomáhat do knihovny, takže bys měla stovky knih. Zítra ti přinesu nějakou červenou knihovničku a budu ti předčítat. Doufám, že zase nebudu rudý jako krocan z těch scén, které by zasloužily vypípat.“

Povzdechl si a přejel rukou skrze svou blondátou kštici. Pak se přisunul k posteli ještě blíž a položil si hlavu k jejímu boku. Nevěděl, jak dlouho tak ležel, když přišla sestřička. Zarazila se mezi dveřmi a sjela ho nevraživým pohledem.

„Kolikrát vám musím říkat, abyste si nepokládal hlavu na její lůžko? Musím jí teď vyměnit výživu, ostatně tu stejně zůstanete, takže nemá cenu žádat vás, abyste odešel, že?“

Ignoroval její poznámku o tom, co mu říkala snad každý den, a narovnal se. „Ne, neodejdu.“

Sestřička si povzdechla a hbitě došla k posteli, kde vyměnila jeden pytlík za druhý. Byla malá, měřila sotva metr padesát, a vyhublá snad víc, než Monica. Vlasy měla v barvě myší šedi a obličej malý, nevýrazný. Byla to soucítící třicátnice, která ačkoliv se k němu občas chovala nepříjemně, mu pomáhala a podporovala ho.

„Slyšela jsem o tom... co chtějí udělat,“ zašeptala potichu a v očích se jí zalesklo. „Je mi to líto, ale takhle dlouho udržovat člověka při životě...“

„Ona je živá,“ zavrčel odhodlaně. „Probudí se. Je to moje holka.“ Něžně pohladil Monicu po ruce. „Zvládneme to spolu, lásko. Zvládneme.“

Sestřička se na něj letmo usmála a odložila prázdný sáček na noční stolek. Pak pohladila spící ženu po čele. „Opravdu je jako Růženka. Starám se o ni už dlouho, ale pořád se mi zdá, že jenom kvete. Víím, je to hloupost, ale vaše přítelkyně je odvážná bojovnice. Doufám, že se opravdu probudí. Už jenom kvůli vám.“

Karther se usmál, aniž by odtrhl pohled od bledé tváře. „Je krásná. Krásnější než kdy předtím. Ale jako bohyně by vypadala až tehdy, kdy by se na mě usmála. Má nádherný úsměv.“

Sestřička zamžikala a letmo se usmála. „Chlape, jako jste vy, by chtěla každá. Slečna má štěstí.“ S těmi slovy opustila pokoj. On tam ještě seděl další dvě hodiny v tichosti, kterou přerušoval jen hukot přístrojů a jeho dech.

Ještě jednou se na ni podíval, pohladil ji po tváři a políbil ji na čelo. „Miluju tě, Monico. Nenechávej mě tady samotného.“ A pak odešel.

Při svém odchodu si ani nevšiml lehkého pohybu ruky, který žena učinila.

15.prosince

Zadýchaný si razil cestu chodbou. Ne! Nesměli to udělat. Ne dřív! Chtěli ji odpojit o devět zatracených dní dřív! Ničili jeho šanci, zkracovali naději a bořili sny.

Rozrazil dveře jejího pokoje právě ve chvíli, kdy si doktoři něco mumlali a svými nástroji přejížděli přes Monicu. Přesto ho ale neopouštěla zloba a nenávist.

„To nemůžete!“ zařval, když překročil práh pokoje. Několik hlav se na něj podívalo se směsicí znechucení a údivu.

„Pane? Kdo jste a co si to dovolujete?!“ promluvil ke Kartherovi nejmladší z lékařů. S největší pravděpodobností zelenáč, protože tady ho znal snad každý člen lékařského sboru.

„Lioneli,“ chytil mladého muže za rameno starší a prošedivělý. „Tehle pán je přítel... slečny.“ Ani ta slova neuklidnila běsnícího mladíka.

„Nedovolím vám ji odpojit. Slíbili jste mi ještě devět dní! Nemůžete ji odpojit dřív!“

„Do toho vám-“, začal mladý lékař, ale onen postarší mu opět skočil do řeči.

„Neodpojíme ji, pane Bryane.“

„Nemůžete ji odpo-“, zarazil se. „Cože jste říkal?“

Muž si povzdechl. „Zřejmě se někde stala chyba, ale nebude-
me vaši přítelkyni odpojovat. Alespoň ne tak, jak si myslíte. Začala
samostatně dýchat. Srdeční tep se jí zrychlil také. Vypadá to, že se
pomalu probouzí.“

Pod Kartherem se podlomila kolena. „Pane bože...“ zašeptal
a zíral na podlahu před sebou.

„Pořád ale nevíme, jak je to možné. Zkrátka ze dne na den za-
čala reagovat na podněty okolí. Samostatně začala dýchat již včera,
ale trubici jsme pro jistotu nechaly zavedenou. Dnes již máme jistotu
a nasadíme jí jen masku. Pane Bryane, jste šťastný muž.“

„Ani nevíte jak,“ zamžikal Karther.

17.prosince

Pohnula se. Viděl to na vlastní oči a rázem zburcoval polovinu
lékařů – a pacientů – co byly v tuhle hodinu ještě bdělí. Seděl u ní už
čtyřicet osm hodin plných naděje. Teď řval radostí.

Lékař přiběhl prakticky okamžitě, zkontroloval životní funkce
a jehlou ji píchl do prstu u nohy. Škubla sebou. Lékař pokýval spokoje-
ně hlavou. Pak beze slova odešel a nechal je opět samotné.

„Lásko, miluju tě,“ mumlal Karther dokola a dokola, jako na-programovaný robot. Ale radost v něm se natolik svářela, že mluvil upřímně a od srdce. Ta slova, ta pro něj nereálná slova, teď nabírala určité podoby.

„Koukej se rychle probudit,“ naoko jí zahrozil. „Protože jinak si tu krabičku odnesu zase domů a nechám ji tam. Budeš si pro ni muset potom dojít sama.“

Opět pohnula rukou. Tentokrát lehce, prakticky nepatrně, zmáčkla tu jeho. Nadmula se mu hrud' a jedna nebo dvě slzy radosti mu sjely po tváři.

Teď by mu to mohli Teddy s Ethanem oplatit a smát se jemu, že je jako žena. Jenže jeho přátelé nebyli žádní podrazáci. Ani jeden z nich nevěděl o Monice. Nikdo o ní nevěděl. Nyní měl chuť vykřičet celému světu, jak moc je zamilovaný.

20. prosince

Opět začal ztrácet naději. Z nemocnice mu volali v pět ráno a chladně oznámili, že ji museli znovu napojit na přístroje. Nemohl uvěřit, že něco, co bylo tak blízko se najednou rozplývá.

Navíc musel koupit nové zrcadlo do koupelny a počkat týden a půl, než mu vyndají stehy z ruky.

24. prosince

Seděl u její postele už od brzkého rána a sledoval ji. Masku, která jí vlévala vzduch do plic, se mu ani za mák nelíbila. Jenže tady se nejednalo o krásu, či ohavnost. Lékaři mu dali poslední šanci. A pokud se ani dnes neprobudí... vzdají i tu. Slyšel cinkot talířů a nadšený křik lidí, za kterými přišli příbuzní na večeři. Zatím nic nejedl. Odmítl i nabídku sester.

Jenom seděl a dýchal. Proč ona? Stalo by se jí to, kdyby ji neznal? Kdyby se do ní tenkrát nezamiloval a neřekl, že se pro ni vrátí?

Žila by dnes s jiným a měla děti?

Znovu si položil hlavu k jejímu boku. Byl natolik ponořen do svých myšlenek, že si ani nevšiml podivného blikání přístroje. Zavřel oči a usnul...

...probudil ho až lehký dotek na hlavě a trhavé hlazení vlasů. Zarazil se a strnul. Nevěděl, kde byl a jak se sem dostal.

Po chvíli se mu všechny vzpomínky vrátily a on se narovnal, záda naprosto zlámaná z polohy, v níž ležel.

A tehdy... tehdy odhodil veškerou mužnost stranou a při pohledu na nejkrásnější stvoření planety se rozplakal. *Ano, Ethane, opravdu jsem víc ženská, jak ty a Teddy dohromady.*

Ale ty indigově modré oči, co si jej zaujatě prohlížely... Ďas per hrdost! On byl teď tím nejvíce šťastným člověkem pod sluncem.

Natáhl se a zmáčkl tlačítko na stolku. Vrátil se zpět na své místo a celou tu dobu jej Monica obezřetně sledovala.

Bál se vůbec promluvit. Co když je to všechno sen, co když...?

Horda lékařů se vřítla do pokoje a odsunula ho stranou. Všichni do jednoho se točili okolo Monicy, mačkali ji, vytahovali hadice a kontrolovali ji.

Neviděl jí do tváře, dokud k němu nedošel lékař a nadšeně jej neobjal. „Pane Bryane,“ řekl hlasem, který prozrazoval nadšení. „Nevím, co vám mám říct. Možná jen popřát hodně štěstí dál! Paní Bryanová určitě bude potřebovat nějaký čas na zotavení. Necháme si ji ještě pár dní u nás a pak... jelikož vypadá, jako naprosto zdravý člověk, což nechápeme, jak je možné, vám ji vrátíme domů.“

Chtěl mu říct, že Monica a on nejsou manželé. Neotevřel však ústa. Nemohl. Jak dokonale to znělo! A když mu pak řekli, že při vědomí zůstane od této chvíle již na 90 %, objal lékaře také.

Všichni v bílých pláštích opustili místnost. Zůstali spolu sami, a zatímco ona si jej prohlížela jako cizince, on ji sjížděl milujícím pohledem.

„Monico?“

Rozšířily se jí zorničky.

„Pama-pamatuješ si mě?“ Proč koktal?

Přikývla.

„Já...“ začal, ale ona nepatrně ukázala na židli. Posadil se.

„Karther?“ Její zvonivý hlas byl pryč a nahradil jej skřípavý a hluboký.

„Ano, ano, jsem to já!“ I tak se radoval. Byla tu. Byla s ním.

„Já... Ty... proč?“

„Vrátil jsem se.“ Vzal ji za ruku. Jeho horká oproti jejímu chladu. Přesto se na něj usmála.

„Byl jsi tu se mnou?“

Přikývl.

„A četl si mi?“

Znovu pokývl.

„Miluješ mě?“

Zasmál se a políbil ji do dlaně. „Co je tohle za otázku? Miloval jsem tě už před patnácti lety!“

Rozšířily se jí oči. „Patnácti?“

Bože! Co byl za hlupáka? Samozřejmě, že to nevěděla. Ona celou tu dobu prospala, zatímco on se pral sám se sebou.

„Ano, lásko, patnácti.“

„Ty mě miluješ už tak dlouho?“ Promluvila společně s ním. On se nervózně zasmál, ona zavřela oči a nechala slzy kapat po propadlých tvářích.

„Takže už jsem stará,“ vydechla.

Musel se zasmát. Znovu a radostně. Koho jiného, než ji, by trá-pilo, že zestárl? Ignorovala dokonce i ten fakt, že prospala patnáct let. Tušil, že v tom bude její problém. Nikdy, opravdu nikdy, si nepřipouš-těla to špatné. Nevšímal si všeho, co ji pobuřovalo.

„Přišel ti dopis? Nesla jsem ho na poštu a pak...” zarazila se a zbledla. „Srazilo mě auto,” zašeptala tiše. Byla zesláblá, avšak její stisk byl křečovitý a silný.

„Pane bože, srazilo mě auto.“

„Ale žiješ. Jsi tu se mnou, lásko.“ Jak jinak ji měl uklidnit?

„Takže ti nepřišel ten dopis.“

Zarazil se. Jo, bude ji muset naučit, jak se přestat litovat drob-ností. Teď to byla drobnost. Věděl, že jí miluje a doufal, že ona miluje jej.

„Můžeš mi teď všechno říct. Nemusíš mi už nic psát. Budeš se mnou.“

Přikývla a pomalu se pousmála. „Jsem unavená,” zašeptala. „A to jsem spala pěknou řádku let.“

Pohlídl ji po paži a políbil ji na čelo. Když se po chvíli narovnal, oddechovala pomalu a klidně. Teď už ale věděl, že zůstane s ním.

28. ledna

„Už můžu otevřít oči?“ smála se Monica a držela si rudou stužku na očích, zatímco ji Karther nesl.

„Ne. Ještě chvíli vydrž.“

„No tak, nebud' zaprdlej, jako můj děda!“

Zasmál se. „Tvůj děda byl nejmíň zaražený člověk na světě.“

„Prosím,“ zaškemrala znovu, tentokrát ji umlčel polibkem.

„Uh-huh. Myslím, že se mi líbí být dospělá a zasnoubená žena,“ zavrňela.

„Mně se taky líbíš,“ řekl a jednou rukou si ji přitiskl hrudi, aby tou druhou mohl odemknout dveře. Jakmile se mu to povedlo, přenesl ji přes práh.

Do nosu ji uhodila jemná vůně levandule, kterou zbožňovala už dětství. Čekala, že ji už postaví na zem. Ale on ji nesl dál. Po schodech a do dalších dveří.

Opatrně ji položil na postel, jako křehkou květinu, a sejmul rudou stuhu. Zamžikala, když ji oslnilo světlo.

„Pane bože,“ vydechla, když spatřila obrovskou manželskou postel a placatou televizi naproti ní. „Zlato, neříkej mi, že jsi tak marnotratný!“ vypískla a káravě mu zahrozila prstem. To už se k ní ale blížil po čtyřech, jako dravá šelma.

„Uh-huh,“ zavrnl. „A počkej, jak marnotratný budu, až se úplně uzdravíš.“ Jako příkladnou ukázkou ji políbil. Hluboce a dlouze. Když se pak jejich rty rozpojily, oba byli zarudlý a zrychleně dýchali.

„Do té doby ti budu dávat jen jemné ochutnávky,“ políbil ji na hrdlo, „a napínat tě,“ jemně skousl, „dokud z nás neudělaj muže a ženu.“ Vrátil se ke rtům.

„Ty bídáku jeden!“ vykřikla a zapletla mu ruku do vlasů. „Nemůžu uvěřit, že jsem ti řekla ano.“

„Nemělas na výběr.“

Pokrčila rameny. „Ano jsem ti chtěla napsat už před patnácti lety. I když v jiné souvislosti.“

Zamračil se na ni. Protočila panenky. „Řekl si mi, ať na tebe čekám, dokud se pro mě jednoho dne nevrátíš. A ať nepropadnu jinému. Můžu poctivě říct, že jediný bídák, který si mě přivlastnil, si byl ty, Karthere.“

„V tom případě,“ usmál se, „bych tě měl odměnit, že?“

„Ale no tak,“ vykřikla, když se převálil a ji vzal s sebou. Teď byla nahoře ona. „Pořád si jako malej kluk!“

„Věř mi, vůbec nejsem jako malý kluk,“ zavrnl a ona zrudla.

„Ne, to vážně nejsi!“

„Miluju tě,“ řekl potichu a ona se usmála.

„Budeš mi to muset říkat často – v soukromí. Znáš tvůj přístup k veřejnosti.“